

***Кузик Людмила Степанівна,
Чуйко Анна Романівна***

студентки 4-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРАВОВІ ОСНОВИ ФУНКЦІОНУВАННЯ СІЛЬСЬКОГО ЗЕЛЕНОГО ТУРИЗМУ

Все частіше на просторах інтернету зустрічаються цікаві пропозиції здорового та екологічного відпочинку в сільській місцевості, тобто так званий сільський зелений туризм. Проблеми функціонування сільського зеленого туризму досліджували правники В.С. Кравців, М.А. Лендел, М.М. Пітюлич, Х.М. Рихлицька, М.Й. Рутинський та інші. Діяльність у галузі сільського туризму ґрунтується на Законі України «Про туризм», Законі України «Про особисте селянське господарство», указі Президента України «Про основні засади розвитку соціальної сфери села» від 20.12.2000 №1356, проекті Закону України «Про сільський зелений туризм», інших законодавчих актах України.

Щоб з'ясувати сутність сільського зеленого туризму, слід спочатку дати визначення туризму – тимчасовий виїзд особи з місця проживання в оздоровчих, пізнавальних, професійно-ділових чи інших цілях без здійснення оплачуваної діяльності в місці, куди особа від'їжджає [1, 1].

В літературі виділяють такі види туризму як: екотуризм (зелене), агротуризм(фермерське) та сільський туризм. Під сільським туризмом слід розуміти вид туризму, який передбачає тимчасовий виїзд особи з місця проживання в сільську місцевість в оздоровчих, пізнавальних чи інших цілях без здійснення оплачуваної діяльності. Зелений туризм (екотуризм) – це туристська діяльність на території природних ландшафтів (лісопарків, лугопарків, гідропарків, ботанічних садів тощо) з елементами благоустрою, де існують певні умови для короткочасного відпочинку. Фермерський туризм (агротуризм) – відпочинковий вид туризму, метою якого є заняття сільськогосподарськими роботами та аграрною діяльністю [2, с. 32].

У статті 4 ЗУ «Про туризм» міститься 17 видів туризму, серед яких виокремлено екологічний (зелений) та сільський. Проте правове визначення даних понять відсутнє.

Оскільки в наш час такий вид відпочинку стає популярним та модним не тільки серед старшого покоління, але й для сучасної молоді, регулювання цієї сфери відносин набуває високої актуальності. У законодавстві України сільський зелений туризм розглядається як одна із послуг, що може надаватися в рамках господарської діяльності особистих селянських господарств. Тому вирішення комплексу організаційно-правових питань, що стосуються розвитку сільського

зеленого туризму необхідно розглядати як правове становища особистого селянського господарства, правовий режим землі та майна цих господарств, основних засад господарської діяльності особистих селянських господарств тощо [3].

Виходячи з цього було розроблено проект закону «Про сільський зелений туризм» 2003 року, де є визначення поняття сільський зелений туризм, який являє собою відпочинковий вид туризму, що передбачає тимчасове перебування туристів у сільській місцевості (селі) та отримання ними таких послуг сільського зеленого туризму як: бронювання, розміщення, харчування, інформаційного обслуговування, інших видів послуг, що спрямовані на задоволення потреб туристів [4, 1]. Відповідно до ч. 1 ст. 3 проекту діяльність надання послуг у сфері сільського зеленого туризму не відноситься до підприємницької діяльності за умови, якщо сукупний річний дохід від діяльності у сфері сільського зеленого туризму не перевищує річного розміру прожиткового мінімуму у розрахунку на сільського господаря та на кожного члена родини, які постійно проживають з ним. У разі перевищення рівня доходів, що передбачені частиною першою цієї статті, надання послуг сільського зеленого туризму має здійснюватися на засадах підприємництва як зазначає ч. 3 ст. 3 цього проекту. Таку ж норму передбачає чинний ЗУ «Про туризм».

Громадяни, які одержали земельні ділянки для ведення особистого сільського господарства, можуть надавати послуги у сфері сільського зеленого туризму з додержанням нормнаціонального законодавства. Проаналізувавши нормативно-правову базу у сфері сільського зеленого туризму показує, що системі законодавства України є лише загальні норми, які регулюють окремі аспекти здійснення сільського зеленого туризму, що є недостатнім для забезпечення особливостей туристичної діяльності, яка пов'язана з сільським зеленим туризмом як видом господарської діяльності особистого сільського господарства.

Такий вид туризму для селян є найкращим стимулом для започаткування й розвитку підприємницької діяльності, що дає досить високі додаткові прибутки та підвищує рівень зайнятості. Крім цього, діяльність сільських громад з організації сервісу сільського зеленого туризму стимулює облаштування та окультурення сільських осель і благоустрій сільської місцевості, створює додаткові шляхи наповнення місцевих бюджетів, перетворюється на значний чинник прогресивного розвитку сільських територій.

Для регулювання розвитку сільського зеленого туризму необхідно створення сприятливої законодавчої бази, тобто прийняття спеціального закону, який би відображав поняття сільського зеленого туризму, об'єкти, суб'єктів, що здійснюють діяльність у даній сфері, відповідальність, способи державної підтримки та інше.

Список використаних джерел

1. Про туризм: Закон України від 15.09.1995 року № 324/95-ВР // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/324/95-вр>.
2. Кляп М.П., Шандор Ф.Ф. Сучасні різновиди туризму: Навчальний посібник / М.П. Кляп, Ф.Ф. Шандор. – К: Знання, 2011. – 334 с.
3. Про особисте селянське господарство: Закон України від 15.05.2003 року № 742-IV // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/742-15>.
4. Про сільський зелений туризм: проект Закону України від 23.10.2003 року №4299 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://tourlib.net/zakon/pro_siltur.htm.

Ключові слова: *сільський зелений туризм, туризм, особисте селянське господарство.*

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Гавриш Н. С.

**Ліщук Анастасія Миколаївна,
Сливка Дар'я Юріївна**

студентки 5-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ЗЕМЕЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Сучасний рівень розвитку земельних відносин в Україні вимагає вдосконалення якості земельного законодавства. Проте вирішення цього завдання неможливе без визнання його стратегічним пріоритетом державної земельної політики. Держава потребує стабільного, несуперечливого, ефективного земельного законодавства, яке стане основою успішного соціально-економічного і політичного розвитку України. Закономірністю розвитку земельного законодавства в процесі проведення в Україні земельної реформи, умовою його успішного впливу на суспільні відносини має бути несуперечність і узгодженість системи діючих правових норм. З урахуванням наведеного, актуальність теми дослідження не викликає сумніву, оскільки розвиток земельних відносин в Україні потребує належного правового забезпечення. Процес реформування цих відносин супроводжується прийняттям великого масиву законів та підзаконних актів, багато з яких, на жаль, суперечать один одному. В зв'язку з цим виникає нагальна потреба у удосконаленні земельного законодавства України та його внутрішньому погодженні.